

OBSTACLE RUN

van vervreemding
naar vernieuwing

‘Vervreemding’ is het woord dat de laatste tijd vaak door mijn hoofd spookt. Het heeft een negatieve vibe maar zo ervaar ik het niet. Het is er.

De Engelse vertaling ‘alienation’ geeft het misschien beter weer. Maar ben ik dan de alien of veel van mijn medemensen? De wereld zelf misschien? Alsof je met twee voeten op verschillende treinrails staat die uit elkaar aan het wijken zijn. Twee sporen: oud en nieuw. Die spagaat begin ik wel een beetje te voelen...

Deze wereld waarin ik al die jaren heb geleefd voelt niet meer van mij. Heb ik me afgekeerd van mensen of van deze wereld, of is het gewoon een natuurlijk proces? Evolutie? Ben ik altijd al anders geweest en deed ik alsof ik lekker meedraaide? Of is er de afgelopen tijd werkelijk iets in mij en/of de wereld veranderd?

Mijn onbezorgde jeugd

Als kind geboren in de jaren ‘70, opgroeiend in een kleine badplaats in de buurt van een keurig stadje in de jaren ‘80 en ‘90: het leven was goed, overzichtelijk en gezellig. Het ontbrak me aan niets, ik maakte makkelijk vrienden en ook met die pittige middelbare school kwam ik aardig goed weg. Er werd daar wel af en toe geroepen ‘jullie worden de toekomstige ministers en CEO’s van dit land!’, maar we waren allemaal lekker onszelf, de onbezorgde gekkigheid van de middelbare school, dus wat ze daarmee nou eigenlijk bedoelden kwam niet zo erg aan. Een heerlijke bubbel van een veilig gezin, school en verder alleen maar buiten zijn met paarden.

Tijdens mijn studietijd zag ik het studentenleven vooral van de vrijblijvende kant, want ‘lid’ worden zoals de meesten van mijn vrienden, dat was niets voor mij (een teken aan de wand waarschijnlijk), maar dankzij mijn vrienden genoot ik wel mee van alle leuke dingen. Pas toen ik in het jaar 2000 aan de slag ging als fysiotherapeut in een rap veranderend beroep, begonnen ‘the ways of the world’ voor het eerst echt in mij te wringen.

De manier waarop deze hele hardwerkende en gehoorzame beroepsgroep onder grote druk van de zorgverzekeraars de meest ridicule meetinstrumenten moest inzetten;

de verplichting tot het werken volgens richtlijnen en het eindeloze bijhouden van al die vakjes tekst, SMART-geformuleerd, in het elektronische patiëntendossier: het maakte me gék, overspannen en somber. ‘Kwaliteit en transparantie’ werd dit genoemd, terwijl alle zorg, nuance en menselijkheid op deze manier weggesaneerd werd.

‘Down the rabbithole’

Als de patiënt maar binnen de richtlijn en de verplichte meetinstrumenten zou passen, zodat we niet nog verder gekort zouden worden op het wurgtarief van de zorgverzekeraars. En dat alles voor een hongerloontje dat ik ook ergens achter de kassa zou verdienen, maar dan zonder de stress, de slapeloze nachten en eindeloze avonden dossiers voltypen. Kokhals-neigingen kreeg ik als ik mijn computer opstartte. Ik ben nu weg uit dat vak, heb er mijn eigen draai aan kunnen geven in een andere en meer vrije beroepsgroep. En ben nog alle dagen dankbaar voor die switch. Mijn tocht ‘down the rabbithole’ is begonnen op het thema vaccinaties, en zelfs in al mijn stiekeme activisme op dat gebied in het pre-corona tijdperk had ik niet kunnen vermoeden dat dit zo’n immens thema zou worden in de gehele maatschappij, wereldwijd. Ik voelde het wel. En de voortekenen waren er wel degelijk. Ik heb tegen mijn man gezegd, in één van onze vele heftige discussies, dat het een mensenrechtenkwestie was en zou worden.

De leeuw in mij was hardhandig wakker gepord

Zodra ik zwanger was van mijn oudste kind voelde ik een soort oerdier in mij zich roeren. Al tijdens die eerste zwangerschap voelde ik in al mijn cellen de drang om gezond te leven en de natuur te belichamen. Wat heb ik genoten van het feit dat ik mijn kinderen tot enorm dikke peuters zelf heb kunnen voeden. Als je diep in mijn hart kijkt is dat hetgeen in mijn leven waar ik het meest trots op ben. Dat ik dat kon! De natuur in full swing.

Onderbuikgevoel

Niet gehinderd door enige kennis had ik met die pasgeborene in mijn armen heel grote twijfels over het rijksvaccinatieprogramma. Een onderbuikgevoel. Ik wilde het niet, ze was te klein en te puur, ik had zoveel vragen! En daar was expliciet géén ruimte voor op het consultatie-

bureau. Misschien schrijf ik nog wel eens een apart stukje over de shaming en indoctrinatie die daar heeft plaatsgevonden. Het was tenenkrommend. En de leeuw in mij was hardhandig wakker gepord.

Helaas niet wakker genoeg, want geheel tegen mijn schreeuwende onderbuikgevoel in is onder druk de oudste met zes maanden toch gevaccineerd en waren vanaf die dag de rapen gaar. Het grootste is het schuldgevoel dat ik met mij meedraag, helemaal met de kennis die ik nu heb.

Vanaf diezelfde dag zat zij van top tot teen onder een grote, vurige laag eczeem, en die is in de periode daarna ingeruild voor astma en diverse allergieën. Tot op de dag van vandaag is haar systeem ontregeld, overactief. Ze heeft schade.

Ondanks werkelijk alles wat ik eraan gedaan heb om haar weer op de rails te krijgen. Het kwaad was reeds geschied.

Een miljardenindustrie

Het heeft me in ieder geval op de rails voor deze missie gezet, dus het heeft ergens toch een doel gehad dat het zo gelopen is. Men zegt wel eens gekscherend dat een bezorgde moeder beter onderzoek doet dan de FBI. Ik weet het wel zeker. Want het is niet heel moeilijk om op onderzoek te gaan. Maar wat wel moeilijk is, is om vragen te durven stellen over het vaccinatie dogma. Ik denk dat er op weinig producten ter wereld zo'n gedegen en langdurige marketing

(lees: programmering) is toegepast als op het product 'vaccin'. En denk je ook eens in: het enige geneesmiddel dat aan gezonde mensen (en dieren) wordt gegeven, een ware kip met de gouden eieren. Maar 'one size does not fit all'. En er wordt vrijwel geen onafhankelijk onderzoek gedaan naar effectiviteit en veiligheid. En er worden miljarden wereldwijd aan verdiend. En er is een grote mate van onschendbaarheid, belangenverstrengeling en machtsmisbruik. De veiligheid van alle bestaande vaccins is niet op peil, verre van dat: het is shocking. En er is schade, heel veel schade bij onze jeugd, maar daarover praten mag je niet. Want ook die schade levert ook nog eens klantjes for life op. Helaas zijn wij er één van, met die vermaledijde puffers.

Al die allergieën, auto-immuunziekten, astma, epilepsie, wiegendood, ontwikkelingsachterstanden, autisme, kanker bij kinderen. Miljarden worden er gestoken in onderzoek, maar daarbij wordt de grootste rode vlag, namelijk het herhaaldelijk toedienen van middelen die ervoor bedóeld zijn om het immuunsysteem te triggeren, zorgvuldig vermeden.

Een bezorgde moeder doet beter onderzoek dan de FBI

De media-beerput

Er leeft in de mens nog een soort romantisch geloof dat het alleen een beetje van de geïnactiveerde ziekteverwekker is dat wordt ingespoten. En dat dat alleen maar goed kan zijn. Voor het gemak vergeten we dan alle toxische hulpstoffen, cellijnen van geaborteerde embryo's die op kankercellen opgekweekt worden (dat produceert lekker snel!) en alle andere zoi zoals dierlijke cellen die je niet in je lichaam wil hebben. Laat staan in een pasgeboren en kwetsbaar lichaampje.

En als je het waagt om hier vraagtekens bij te zetten word je per direct in het vakje 'anti-vaxxers' gezet. Maar laten we het eens over de inhoud hebben in plaats van over het labeltje. Want het gaat potverdikkie wel over onze pasgeborenen!

Ik peuterde laag na laag van een diepe stinkende beerput open, volgde alle internationale ontwikkelingen, keek wekelijks naar alternatieve media over dit thema, met heel goed ingelezen dappere doktoren, journalisten en juristen

die serieus voor hun veiligheid moeten vrezen, volgde livestreams van rechtszaken over vaccinatieplicht in het buitenland, verzamelde alle relevante informatie die ik kon vinden op een grote onoverzichtelijke hoop in de notitie-app op mijn telefoon. Tegen de klippen van de censuur op. Want al ver voor corona werd het woord 'vaccin' op social media zwaar gecensureerd, werden boeken geweerd van bol.com, en verduisterde Google informatie van artsen en wetenschappers. In de strijd tegen desinformatie (hoe krom!) reikt de lange arm van big pharma heel ver.

In de strijd tegen desinformatie reikt de lange arm van big pharma heel ver

En ik was bang. Bang voor alles. Bang voor de verhalen over wat er met critici gebeurde. Bang voor farmabedrijven die op mijn linkedinprofiel zaten te snuffelen. Bang voor de dreigende taal van Klaas Dijkhoff in zijn welbekende brief. Bang voor vaccinatieverplichtingen, bang voor wat er allemaal boven ons hoofd hing, de voortekenen waren daar. Bang voor het welzijn van mijn kinderen! En ik kon hier met niemand over praten. Durfde er ook met niemand over te praten. Bang dat ik hierover veroordeeld zou worden. Want twifelen aan het rijksvaccinatieprogramma is in onze maatschappij taboe. Een groot taboe.

En toen kwam corona

Niet geheel als een verrassing, want de reeds beter geïnformeerden hadden in najaar 2019 al zo ongeveer 'live' Event 201 meegekeken op YouTube. Dus dat het zaakje stonk was mij al vanaf minuut één duidelijk. Wat ook voor mij heftig was waren de vorm en de impact van die eerste Lockdown en andere maatregelen. Want hoe navigeer je jezelf en je gezin door deze surrealistische, dystopische show heen?

Ik heb het antwoord nog steeds niet maar ik doe mijn best. En dat heeft mij heel veel energie gekost. Bij jezelf blijven in een wereld van massahysterie kost energie. Je koers hierin bepalen, een andere koers dan de massa, kost energie. Je grenzen en grondrechten bewaken kost energie, dag in, dag uit. Niet meegezogen worden in een angstig collectief

bewustzijn kost energie. Er met de meeste mensen om je heen niet over mogen of kunnen praten kost energie. Gezellig doen terwijl de olifant in de kamer zorgvuldig genegeerd dient te worden kost energie. Informatie verzamelen buiten de geijkte kanalen om kost energie.

Bij jezelf blijven in een wereld van massahysterie kost energie

Ik heb ervoor gekozen om naar binnen te keren, mijn wereldje klein te houden met mijn gezin. We hadden al genoeg discussies binnen onze vier muren, geloof me. Ik heb gesnakt naar een onbewoond eiland, waar ik gewoon mezelf kon zijn. Met mijn familie, mijn dieren en een stuk grond. Maar er zijn op de hele wereld geen plaatsen te vinden waar de tentakels van 'de macht' niet reikt. Dit is wereldwijd. En dat voelt behoorlijk beklemmend. Wel heb ik tegen de klippen op gepoogd mijn medemens van belangrijke informatie te voorzien. Informatie die je niet

via de reguliere media te horen kreeg, informatie op basis waarvan je breder geïnformeerd je keuzes kunt maken. Stille en eindeloze facebook-bans vielen mij ten deel.

Op mijn zoektocht naar informatie heb ik overigens heel veel nieuwe, geweldige mensen ontmoet: gelijkgestemden. Mensen die zich net zo in de materie vastgebeten hadden als ik. Bezorgde ouders. Veelal heel lieve, slimme en hypergevoelige mensen die ver buiten hun comfortzone moesten treden door zich uit te spreken of hun rug recht te houden in een doorgedraaide wereld. Dus alleen heb ik mij nooit gevoeld, integendeel.

Veroordelen van andersdenkenden

Je kunt denken 'live and let live', en dat is ook mijn motto, maar dat was in een maatschappij waar kritisch denken en gezond verstand simpelweg niet werd toegestaan niet mogelijk. Ik wil niet oordelen over andermans keuzes, ga vooral je gang, maar andersom werden mijn keuzes mij simpelweg onmogelijk gemaakt. 'Geen enkel respect' kon onze overheid voor andersdenkenden opbrengen, en dat dit gewoon keihard gezegd werd tijdens de fameuze persconferenties heeft een uiterst gevaarlijk polariserend

klimaat geschapen in onze maatschappij. Shaming en verklikken was ineens helemaal mainstream. Het dunne laagje vernis was er af. Maar je daar zorgen over maken, dat mag niet. Meteen wordt de kritische en bezorgde mens in een vakje van holocaust-ontkenners en extreemrechts geplaatst. Gekmakend en absurd. Wat heb ik mij gefrustreerd gevoeld over zoveel onrecht en zoveel omkering. Propaganda in full swing, in Nederland anno 2021.

Shaming en verklikken was ineens helemaal mainstream

Andersdenkenden, critici, 'Wappies': je mocht ze in het nieuwe normaal gewoon keihard veroordelen, de mond snoeren, belachelijk maken, cancelen, negeren en buitensluiten. Aangemoedigd door de overheid en de media. Hoe kón dit zo gebeuren? Waar was (en is!) de collectieve verantwoordiging? En nee, niet iedereen deed actief aan mee aan de polarisatie, maar wat het grootste gedeelte van

de bevolking zich niet voldoende realiseert is dat zwijgen toestemmen impliceert. Ik kan het niet mooier maken dan dat. Zwijgen faciliteert. Als we in zeer grote getale NEE zouden zeggen, dan stopt het.

Er waren wel degelijk bezorgde mensen die zich uitspraken, maar zij werden met hun gele pluutjes en hartjesspandoeken hardhandig door de ME het ziekenhuis in geslagen.

Ongekend politiegeweld, en geen haan die ernaar kraait. En hoe durfden deze mensen zich uit te spreken tegen het heilige OMT? Omdat demonstratie op dat moment de enige mogelijkheid was die je als burger nog had om in het verweer te komen tegen een overheid die zich ongekend veel macht toe-eigende. En zelfs dat grondrecht is de burger ontnomen. 'Voor hun eigen veiligheid', jaja.

Een waterkanon of een ME-knuppel op je schedel is blijkbaar minder gevaarlijk voor je gezondheid dan een fanatieke griepvariant.

Hoe heeft men zich kunnen laten opsluiten, zich de toegang tot natuur kunnen laten ontzeggen, zich het recht op vrije ademhaling kunnen laten ontnemen? Hoe hebben we ouderen eenzaam kunnen laten sterven, kinderen scholing en sport kunnen ontzeggen, ondernemers hun inkomsten kunnen laten ontnemen? Hoe hebben we ons kunnen laten opsluiten in huis in de avonden?

En wellicht nog het heftigste van alles: hoe heeft een groot deel van de wereldbevolking zich op basis van schimmige cijfers, schimmige PCR-testen en schimmige voorlichting kunnen laten inspuiten met een experimenteel middel? Hoe hebben we het zo ver kunnen laten komen dat als je dat niet wilde, je tot tweederangsburger werd gedegradeerd? Buitengesloten. Maandenlang heb ik aan een aanzienlijk deel van ons maatschappelijk leven niet deel kunnen nemen. Kon ik zelfs niet mee naar sportwedstrijden van mijn kinderen. En veel van mijn vrienden realiseerden zich dat denk ik niet eens.

Het is nog niet voorbij

Hoe KON dit? En waarom zeiden er maar zo weinig mensen iets van? Hoe kan het zijn dat degenen die aan de knoppen draaiden tijdens dit rampzalige beleid ermee weg lijken te komen, terwijl dag na dag meer informatie boven tafel komt dat het niet klopt en nooit geklopt heeft? En het is bepaald nog niet voorbij. We stevenen af op een wereld die de mijne niet is. Ik wil geen digitaal paspoort, ik wil geen wereldregering, ik wil geen verplicht vaccinatie-abonnement,

geen genetisch gemanipuleerd voedsel uit foodhubs, geen basisinkomen, geen digitale controle, geen cashless society, geen fluoride in mijn tandpasta, geen kraanwater, geen gif in mijn eten, geen gif in mijn cosmetica, geen bodyshaming, geen censuur, geen groot en sterk Europa, geen pandemie-verdrag, geen oorlogen, geen mensenhandel en kinderporno, geen bio-industrie, geen klimaatdwang, geen onteigende boeren, geen zelfrijdende auto's, geen seksuele voorlichting op school, geen verplichte warmtepomp. Ik wil geen afhankelijke en wellicht redelijk tevreden slaaf zijn. Ik wil niet meer leven in de ratrace, de angst en programmering.

Ik wil VRIJ zijn

Ik wil mijn eigen leven leiden, ik wil mijn eigen verantwoordelijkheid nemen. Ik wil zelf bepalen welke informatie mijn kinderen tot zich nemen. Ik wil zelf bepalen wat ik eet, ik wil het zelfs zelf verbouwen als dat nodig is.

Ik wil dat het rijksvaccinatieprogramma werkelijk onafhankelijk en diepgravend onder de loep genomen wordt.

Ik wil dat alle corruptie aan het licht komt. Ik wil zelf bepalen welke medicatie ik wel of niet tot me neem.

Ik wil volledige zeggenschap over mezelf en mijn kinderen.

Ik wil een eerlijke maatschappij, ik wil waarheid.

Ik wil terug naar klein en lokaal, terug naar de natuur, terug naar het hart en het gevoel. Terug naar gezond. Terug naar het leven met je tribe om je heen, met overvloed voor iedereen. Terug de aarde opruimen en schoonmaken. Back to basics. Waar we zo ongelooflijk ver van afgedreven zijn als maatschappij. En ik sta hierin niet alleen.

Ik ben niet meer bang. Ik voel me sterker dan ooit.

Ik spreek me uit, ook al bibbert mijn stem soms. Ondanks het feit dat ik ben uitgelachen, buitengesloten, gecancelled en geridiculiseerd, dat er geen gesprek mogelijk was in de maatschappij, en dat mijn man erop werd aangesproken dat hij zijn gekke wijf eens een beetje in toom moest houden.

Energie richten op de nieuwe wereld

Men doet maar. Ik heb geen tijd en geen zin om me daar mee bezig te moeten houden. Ondanks mijn gevoeligheid heb ik een dikke huid ontwikkeld. Er spelen belangrijker zaken. De tijd gaat sneller dan ooit, en het enige dat ik ga doen is al mijn energie richten op de nieuwe wereld. Mijn nieuwe wereld. En dát voelt momenteel wat vervreemdend. Want ik sta met één been in de oude wereld, in het dagelijks

leven, en met mijn andere been in de nieuwe wereld. Ik sta vaak naast iemand, met wie ik heus nog bevriend ben, no hard feelings over en weer, die een compleet ander wereldbeeld heeft dan ik.

Parallele werkelijkheden. Het raakt mij. Maar het zij zo. Ik ga niet meer op de zeepkist staan. Die tijd is geweest. En ik kan mijzelf en mijn kinderen daarover recht in de ogen kijken. Met een rechte rug. Zodat ze niet later hoeven te zeggen: 'waarom zei of deed je niks, oma, terwijl je wist dat het niet klopte?' Het helpt mij nu om mijn wereldje nog steeds klein en overzichtelijk te houden. Met mijn tuin, mijn dieren en mijn gezin. Ook al 'mogen we weer', het is de stilte voor de storm. En ik heb me mentaal vereenzelvigd met de vreemdste scenario's, dan valt het altijd mee.

Je eigen koers bepalen

We zijn de afgelopen jaren al uitgebreid voorbereid en uitgetest. Geprept. Ik ben niet meer de persoon die ik was. Ik heb zoveel nieuwe inzichten gekregen, mijn oogkleppen zijn hardhandig afgerukt. En het voelt goed. Het was een ongelooflijke periode van groei. Jezelf losrukken van het programma. Dingen zien, voelen en ontdekken. Tot in je kern kippenvel voelen over nieuwe bevindingen en realisaties.

Ik voel die frustratie van voorheen niet meer, wel een soort ongeduld. Want alles gaat om: de vraag is niet óf, maar wanneer. En dat gaat heftig worden. Wég met alle oude

systemen. De teerling is geworpen en iedereen heeft uit vrije wil zijn koers bepaald.

Ik accepteer dat ik in deze periode wellicht mensen ben kwijtgeraakt. Zonder ruzie, simpelweg een andere radiofrequentie. Wellicht tunen we weer op elkaar in, misschien ook niet. Ik hou nog steeds van iedereen. Het zij zo. Ik doe de laatste jaren in mijn beleving een soort hele langgerekte obstacle run met mijn gezin op mijn rug. En om alleen al ons cluppie door deze vreemde wereld heen te navigeren, en alle fictieve hindernissen op die obstacle run te omzeilen met een opgeheven hoofd en een open hart, is al ingewikkeld genoeg voor mij. Om mijn energie een beetje beter te kunnen bewaken heb ik gekozen om meer in mezelf te keren.

En ook al voel ik me in deze tussenfase een beetje vervreemdend, ondertussen zijn we allen gelijk: mensen op planeet aarde. Laten we samen met elkaar zeggen 'dit nooit weer'. Laten we als heldere vuurtorens vanuit liefde blijven staan voor onszelf, onze kinderen en de aarde, en zélf onze nieuwe wereld opbouwen.

We can do this!

tekst: Annemarijn Laan
www.annemarijnlaan.nl